

รถยนต์สองคันจับกันรุนแรงหัวค้ำนั้น โตโยต้า วีโอส สีดำกับ แลนด์ โรเวอร์ สีขาว ส่วนหัวของรถสีดำยุบเข้าไปด้วยแรงอัดมหาศาล กระฉกหน้าแตกละเอียด ศพสองร่างคาอยู่ภายใน ศพชายอัดติดพวงมาลัย ศพหญิงคว่ำหน้าเท้าชื้อออกไปด้านหน้ารถ ส่วนรถสีขาวก็มีสภาพไม่ต่างกัน กระฉกหน้าแตกกระจาย ไม่มีเงาของคนขับ

พุ่มรัก พานสิงห์ กับ สามิต 14 ยืนอยู่ตรงหน้าซากรถสองคันนั้น ทั้งสองเพิ่งออกมาจากร้านอาหาร หลังจากกินข้าวเย็นด้วยกันได้ราวครึ่งชั่วโมง เสียงวิทยุก็ดังขึ้น สารวัตรบอกเขาว่า “เกิดอุบัติเหตุแถวนี้จะวะเข้าไปดูสักหน่อย” นักสืบจึงตัดสินใจยุติอาหารมือนั้นและติดรถนายตำรวจไปด้วย

เขาบอกสารวัตร “ถ้าอาหารอร่อย กูไม่มากับมึงหรอก”

เพื่อนตำรวจยิ้ม “ใครบอกว่าอาหารไม่อร่อย แค่อ่าวเสิร์ฟไม่สวยเท่านั้นแหละ กระเดือกข้าวไม่ลงเชียว”

“เสือกรู้อีก!”

ภายในสิบนาที รถของสามิตก็ไปถึงจุดเกิดเหตุ ร.ต.ต. ธนู จำเริญจิตต์

ยืนรอทั้งสองอยู่แล้ว พื้นที่นั้นค่อนข้างมืด ไฟที่ยืนตรงจุดนั้นชั่วเวลาตาปีศาจ
แสงอย่างอ่อนแรง อาจเพราะสาเหตุนี้ทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น

สามิตสบตาเพื่อน “มึงจะไม่ลงไปดูสักหน่อยหรือ?”

“กูเพิ่งกินข้าวเย็นมา แล้วจะให้ดูศพ เดียวก็อ้วกออกมาเหวี่ยง เสียตาย
ของ อีกร้อยกว่า กูมาเป็นเพื่อนเท่านั้น ไม่ได้มาทำงานไว้อย่างไร!”

“ตามใจ”

แต่ พุ่มรัก พานสิงห์ ก็นั่งในรถได้ไม่นาน อึดใจต่อมาก็เดินไปหยุดที่
ซากรถทั้งสองคัน สภาพและของรถทั้งสองบอกว่าคนในรถไม่น่าจะรอดชีวิต

ได้ยิน ร.ต.ต. ธนูว่า “สภาพและอย่างนี้ คนขับ แลนด์ โรเวอร์ น่าจะตาย
แน่นอน แต่ว่าศพของเขาหายไปไหน? ไม่มีศพ ไม่มีเลือด ไม่มีเศษชิ้นส่วน ศพ
ของเขาหายไปเฉย ๆ”

เสียงนกสืบลูกศพรถอย่างพินิจและเห็นด้วยกับตำรวจหนุ่ม ที่นั่งด้าน
หน้าของ แลนด์ โรเวอร์ เหลกยบ ประตูทั้งสองด้านถูกอัดเข้ามา ไม่มีร่องรอย
ของการเปิดออก หากคนขับ แลนด์ โรเวอร์ ตาย ศพหายไปทีใด ต่อให้แค่บาด
เจ็บ ก็ไม่มีทางเปิดประตูออกมาได้

“เป็นไปได้ไหมว่าคนขับ แลนด์ โรเวอร์ กระเด็นออกไปทางหน้าต่าง?”

“ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น รอบบริเวณนี้ไม่พบศพอื่นเลย”

“มีคนเอาศพของเขาไปหรือ?”

“ไม่มี รถมูลนิธิมาถึงเร็วก็จริง แต่ก็ไม่น่าจะเอาศพออกจากซากรถ
อย่างนี้ได้ในเวลาสั้น ๆ”

“คันไหนผิด?”

ร.ต.ต. ธนุยิ้มน้อย ๆ “รถยนต์ไม่มีจิตใจ จะผิดได้ยังไงครับ”

“เดี๋ยวดอน! กวนตีนแต่หัวค้ำ ตกลงคันไหนผิด?”

ตำรวจหนุ่มตอบว่า “ยังตอบไม่ได้ครับ เพราะรถชนกันตรงกึ่งกลาง
ถนนพอดี อาจเป็นคันใดคันหนึ่งที่ล้าเส้นเลนมา เมื่อเสียกันก็ไถลไปหยุด
กลางถนนพอดี ก็เหลือสมมุติฐานเดียวคือคนขับ แลนด์ โรเวอร์ ไม่เป็นไร
และหนี แต่ดูสภาพรถแล้วไม่น่าจะเป็นไปได้”

“มีพยานเห็นเหตุการณ์มั๊ยจ๊ะ?”

“มีพยานจ๊ะ อ๋อ! ครับ แต่ไม่ได้เห็นเหตุการณ์โดยตรง เขาได้ยินเสียงรถชนกันตอนสองทุ่มตรง เมื่อมาถึงจุดเกิดเหตุ ก็ไม่เห็นคนขับรถสีขาวแล้ว เชื่อว่าคงผ่านไปก่อนที่พยานจะมาถึง”

“อาจไม่ได้เห็นก็ได้ แต่ไปโรงพยาบาล”

ตำรวจหนุ่มเอ่ย “ผมก็เช็กโรงพยาบาลแถวนี้แล้วเหมือนกัน แต่ไม่มีคนไข้บาดเจ็บจากรถชนในช่วงหัวค่ำนี้เลย”

“หน້อย่างนี้ไปไม่รอดหรอก เพราะแค่สอบประวัติรถ ก็รู้ว่าใครเป็นเจ้าของ”

พุ่มรัก พานสิงห์ เดินไปหยุดที่รถ แลนด์ โรเวอร์ สีขาว จี๊ปาก

“น่าเสียดาย รถดี ราคาแพง...”

ร.ต.ต. ธนูว่า “ได้ยินว่ารถแบบนี้กินน้ำมัน”

“รถกินน้ำมันไม่แปลกหรอก ถ้ารถกินง่ายเติวซีแปลก”

สามิต 14 หัวเราะหึ ๆ

“กูให้มึงมาทำงาน ไม่ใช่เล่นตลก”

“งานกูก็คือเล่นตลก ไม่รู้หรือว่ากูทำงานในคาเฟ่ แต่ไม่รู้ัง เขาเลยให้ร้องเพลง”

นักสืบอีสานเปิดประตูด้านคนขับออก สูดจมูก แล้วเอ่ยเสียงแผ่ว

“คนขับเป็นผู้หญิง”

ธนูว่า “รู้ได้ไงครับ?”

“กลิ่นซาเนน เบอร์ 5”

“กลิ่นซาเนน เบอร์ 5 จมูกพี่ดีขนาดที่ได้กลิ่นซาด้วยหรือ?”

“ไอ้บ้า! ซาเนน นัมเบอร์ ไฟฟ์ ไว้ย! เป็นน้ำหอมผู้หญิง กลิ่นยังใหม่อยู่เลย”

สมศักดิ์ว่า “ซาเนน? พี่คงหมายถึง ซาเนลล?”

“เออ! เลือกดัดจริตพูดอย่างฝรั่งเสียวะมึง”

สารวัตรว่า “อ้าว! ออกเสียง ซาเนน เดียวคนเขาอาจคิดว่าเกี่ยวกับพระสงฆ์องค์เจ้า”

“อะไรของมึงวะ?”

“ชาเนอร์ก็น่าเป็นตระกูลเดียวกับชาพระไง”

“อ๋อ! จะตกลงก็ไม่บอกก่อน จะได้เตรียมหัวเราะ แต่मुखนี้เข้มชัดสั้นเกินไปนะ”

“ยังไง?”

“คาดไม่ถึงไง”

สามิต 14 ว่า “เอาเป็นว่ามันเป็นกลิ่นน้ำหอมชาเนล จมูกมันดีเหมือนหมาเลย”

“ชอบกลิ่นที่ชม จมูกเหมือนหมาก็ดีกว่าหน้าเหมือนหมาอย่างซัมบอดีนะ”

“เดี๋ยวจอน!”

“กูไม่ได้ว่ามึงนะ ไหงรับเสียเล่า?”

“เดี๋ยวจอน!”

ร.ต.ต. ธนุกกล่าวว่า “แล้วพี่รู้ได้ไงว่าผู้หญิงในรถเป็นคนขับ? เธออาจเป็นผู้โดยสารก็ได้”

“เพราะที่นั่งผู้โดยสารเหลกยับ ถ้ามีคนนั่งอยู่ ปานนี้คงถูกอัดก็อปบี้ตายคาที่แน่นอน ดังนั้นจึงมีโอกาสสูงมาก ๆ ว่าคนขับเป็นผู้หญิง”

นักสืบขึ้นไปที่กระเป๋าสตริสสีทองใบหนึ่งในซากรถ แลนด์ โรเวอร์ ข้างที่นั่งคนขับ

“เห็นไหม? นั่นคือกระเป๋าสตริสสีทอง”

“พี่นี่เก่งจริง ๆ ได้กลิ่นบูบก็รู้ทันทีว่าคนขับเป็นผู้หญิง ว่าแต่เธอสวยมั๊ยครับ?”

“กูเป็นนักสืบ ไม่ใช่หมอมือไว้ย!”

พุ่มรัก พานสิงห์ มองดูเจ้าหน้าที่หลายคนช่วยเอาศพทั้งสองออกมาจากแก๊งสีดำ

ร.ต.ต. ธนุเปรย “คนขับผู้หญิงนี้อันตรายจริงนะ แก้วในลิบของอุบัติเหตุที่ผมเจอเกิดจากผู้หญิง ผู้หญิงขับรถไม่ดี”

นักสืบยิ้ม “ไม่จริงหรอก ธนู ผู้หญิงขับรถดี ๆ มีถมไป”

“จริงหรือพี่?”

“จริงสิ ผู้หญิงหลายคนขับรถคันละสิบล้าน ยี่สิบล้านก็มี รถดี ๆ ทั้งนั้น”

สามิตหัวเราะหึ ๆ “เข้าทางพุ่มรักจนได้!”

พุ่มรัก พานสิงห์ หน้าขีมิ

“ความจริงสถิติที่ธนูว่ามาก็ไม่ผิดนะ จากประสบการณ์ส่วนตัวของพี่ แก่ในสิบของอุบัติเหตุที่เจอก็เกิดเพราะผู้หญิงจริง ๆ”

“ผู้หญิงขับแย่มากจริงไหม?”

“เปล่า พี่บอกเพียงว่าอุบัติเหตุเกิดเพราะผู้หญิง แต่ผู้หญิงไม่ใช่คนขับที่เกิดอุบัติเหตุก็เพราะว่าผู้หญิงสวมชุดวับแวมเดินตามถนน ผู้ชายที่ขับรถเห็นแล้วก็ไม่มองถนนหนทาง ชนโน่นชนนี่...”

สามิตส่ายหัว “เจออีกมุขหนึ่งของมันจนได้”

นักสืบครวญเพลงเบา ๆ “...เสียไว้เสียเต็มทน ตามถนนตามถนนหนทาง
ไม่ว่าสาว ไม่ว่าสาวแก่แม่สาว นุ่งสั้นกันจัง ตามอย่างกันเบียบเลย แท้ก็ขีว้างอยู่
ตามถนน พอมองขาหน้ามัน รถเลยชนกันเลย...” *

“สมัยนี้ยังกว่ารุ่นสั้นโชว์ขาแล้ว ถ้าคนสมัยโน้นเห็นสาว ๆ ยุคนี้นี่หวังหัวใจวาย”

สามิต 14 แทรก “มันขึ้นกับความเคยชิน ถ้าเห็นบ่อย ๆ ก็ชินไปเอง”

นักสืบหัวเราะ “ก็ท่านศาลาวัดมั่วแต่เคยชินอย่างนี้ไงเล่า จนป่านนี้ยังหาเมียไม่ได้”

“ถ้าแต่งงานแล้ว วัน ๆ ไม่เคยอยู่บ้านอยู่ช่อง ต้องไล่จับคนร้ายอย่างนี้
อย่าแต่งดีกว่า สงสารผู้หญิง”

“ที่แท้ท่านसारวัตรเป็นคนดีนี่เอง ไม่นึกว่าโลกเรายังมีสัตว์ประเสริฐ
อย่างนี้”

“ช่วย! เป็นหยังคือเปรียบกูเป็นสัตว์จิ้งจกสั้นนะ?” **

* เพลง เสียไว้เสีย ของ สุรพล สมบัติเจริญ

** ช่วย! ไหงเปรียบเทียบกูกับสัตว์เล่า

“อ้าว! พระท่านชอบเทศน์ว่า มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐไม่ใช่หรือ?”

“แล้วโง่อกวนเสีย ‘สัตว์’ ชัดผิดธรรมดา?”

“เป็นคนพูดจาขัดถ้อยขัดคำนะ เข้าใจไหม?”

“พูดจาแบบนี้ถึงยังหาเมียไม่ได้เหมือนกันวะ”

“อู๊ย! มันผิดกัลล์ ท่านसारวตร! กระพ้มไม่มีเมียเพราะเลือกไม่ถูก มีสาว ๆ นับไม่ถ้วนมาหลงรัก เลือกไม่ถูกเพราะรักหมดทุกคน”

สามิต 14 สายหน้า “ไอ้เสียวนี้ซี้ๆ เป็นที่หนึ่ง ผู้หญิงที่ไหนจะทนได้เล่า ผู้หญิงอาจจะชอบผู้ชายมีเสน่ห์หน้าตาดีก็จริง แต่เวลาแต่งงานต้องการคนที่จริงใจ...”

“...และหน้าตาทุเรศอย่างมึงหรือ?”

“น้อย ๆ หน่อย ไอ้เสียว สมัยหนุ่ม ๆ ผู้หญิงเยอะเยอะมาหลงรักกู”

ร.ต.ต. ธนุย์ม “โอ้โฮ! พี่ทั้งสองถ่อมตัวกันจังเลยนะครับ”

सारวตรเอ่ยเสียงจริงจัง “กูพูดจริงนะ ผู้หญิงต้องการผู้ชายที่อบอุ่น เสมอต้นเสมอปลาย”

“กูก็อบอุ่นเสมอต้นเสมอปลาย ไม่ต่ำกว่า 36-37 เซนเชียด”

สีหน้าตำราจหนุ่มუნง “เซนเชียดเท่าเชียดนี่อะไรครับ? ฟังคล้ายชื่อนิกายอะไรสักอย่าง”

“เซนเชียดก็คือมาตรวัดอุณหภูมิไงโว้ย!”

สามิต 14 ยิ้ม “เขาเรียกว่า เซลเซียสสิ!”

“มึงอย่าตัดสินจริตเป็นฝรั่งมังค่าไปหน่อยเลย แถวบ้านกูเรียกเซนเชียด”

“เออ! ลืมไปว่าภาษาอังกฤษมึงเป็นเลิศ เมื่อกี้เราว่าถึงไหนแล้ว?”

นักสืบว่า “กูบอกว่ากูก็อบอุ่นเสมอต้นเสมอปลาย อุณหภูมิไม่ต่ำกว่า 36-37 องศาเซนเชียด เอ๊ย! เซลเซียสสิก็ได้ แล้วเป็นคนเสมอต้นเสมอปลายด้วย”

“ทะเล้งเสมอต้นเสมอปลายนะซี”

ตำราจหนุ่มหัวเราะ “ขอถามหน่อยครับ พี่พุ่มรักเคยอกหักมั๊ยครับ?”

“เคยซีวะ เจอกรณี ‘ชนแล้วหนี’ เป็นประจำ”

“ใครชนใครครับ?”

“พี่ถูกชนนะซี”

“หมายถึงผู้หญิงหลอกพราหมณ์จารีพี่แล้วหนิ ใช่ไหมครับ?”

“เดี๋ยวลีบ!”

“งั้นพี่พุ่มรักยังเป็นชายบริสุทธิ์ใช่ไหมครับ?”

“เดี๋ยวลีบ! ชักจะลามปาม”

สารวัตรหัวเราะหึ ๆ “มันมีแต่ถูกผู้หญิงปอกลอกจนหมดตัว แล้วหนิ
ต่างหาก”

“กูเต็มใจให้หลอกต่างหาก ทรัพย์สินเป็นของนอกกาย ผู้หญิงคนไหน
อยากได้ก็ให้ ไม่ว่าทรัพย์สินหรือร่างกาย พลีให้หมด!”

“ขอให้สวาก็แล้วกัน!”

“เออ! ใช่”

“งั้นก็สมควรถูกชนแล้วหนิ”

เสี่ยวนักสืบครวญเพลง “หากใจเธอเป็นรยยนต์ หัวใจฉันก็พังยับ เธอ
เมาแล้วขับ ทับใจฉันแหลกสลาย...”

“เพลงของสุรพลหรือครับ?”

“เปล่า นี่เป็นเพลงที่พี่เพิ่งแต่งไม่นานมานี้ ชื่อเพลง ชนแล้วหนิ เพราะ
มัย?”

ตำรวจหนุ่มยิ้มยิงฟัน

“เพราะมากครับ ฟังแล้วเศร้าซบหายเลย”

“นี่มีงษ์หรือด่าวะ?”

“ชมครับพี่ เหม! ใครจะกล้าด่าพี่”

สามิต 14 พยักหน้า “จริง ไม่มีใครกล้าด่าคนปากจัดอย่างเสี่ยวพุ่มรัก
หรอก เดียวโดนเอาคืนสองเท่า ถ้าคิดจะเถียงกับพุ่มรัก ต้องนึกถึงคติ หมากัด
อย่ากัดตอบ”

“ธนู”

“ครับพี่”

“เตะหมา เอ้ย! เตะสารวัตรนี้โทษหนักมัย?”

“พี่คงต้องลองก่อน”

“เออ! แนะนำดี แต่อย่ารังแกตำรวจดี ๆ เลย เงินเดือนน้อย ทำงานก็หนักเหมือนควาย”

“พี่พูดถูกครับ ทำงานหนักเหมือนควายจริง ๆ”

สารวัตรว่า “เฮ้! ควายธนู อย่าบ่น ทำงานไป”

“เรียกผมว่าควายเฉย ๆ ก็ได้ อย่าเรียกว่า ‘ควายธนู’* เลยครับ ผมไม่ใช่เครื่องรางของขลัง”

นายตำรวจหนุ่มขอดตัวไปดูศพ ไม่นานก็กลับมารายงานสามิต “สอบบัตรประชาชนดูแล้ว สองคนที่ตายเป็นสามีภรรยา ชื่อนายการนต์ ทศภูมิ กับเมีย”

“รู้ได้ยังไงว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นเมียในเมื่อเธอไม่ได้พบบัตรประชาชนมาด้วย”

“พี่รู้ได้ยังไงว่าเธอไม่พบบัตรประชาชน?”

“ก็ชุดที่เธอสวมมีกระเป๋าสีเสียเมื่อไหร่เล่า ชุดแบบนี้ออกแบบให้แนบตัว ไม่มีกระเป๋าส เพราะมีอะไรตุงออกมาแล้วไม่สวย”

“โอ้โฮ! พี่รู้เรื่องเสื้อผ้าผู้หญิงด้วย เก่งจริง ๆ”

“ไม่แปลก กูต้องซื้อเสื้อผ้าให้ผู้หญิงบ่อย ๆ เลยรู้ ว่าแต่ว่าธนูรู้ได้ยังไงว่าเธอเป็นเมียคนซัป?”

“ในกระเป๋าสตางค์ของคนซัปมีรูปถ่ายครอบครัว ซึ่งก็คือผู้หญิงคนนี้”

“เออ! ช่างสังเกตดี แต่ธนูรู้ได้ยังไงว่าผู้หญิงในรูปเป็นเมีย? อาจเป็นแค่แฟนก็ได้”

“ถ้าเป็นแฟนก็คงไม่ต้องใส่รูปคนรักในกระเป๋าสตางค์หรอกครับ มีแต่ผู้ชายที่แต่งงานแล้วเท่านั้นที่ทำ ร้อยละร้อยถูกบังคับให้ใส่รูปถ่ายเมียในกระเป๋าส อีกอย่างนี้wangซ้ายของเขาก็สวมแหวนแต่งงานหน้าตาเหมือนกับแหวนบนนี้wangซ้ายของผู้หญิงคนนี้ จึงสรุปว่าเป็นเมียแน่นอน”

“ยอดเยี่ยมมาก ธนู คราวนี้ละเอียดรอบคอบใช้ได้เลย”

* ควายธนูเป็นของขลังชนิดหนึ่ง ทำเป็นรูปควายหรือเขาควาย ใช้เวทมนตร์ทางไสยศาสตร์ เสกเป่าไปทำร้ายผู้อื่น หรือกันไม่ให้ผู้อื่นมาทำร้าย

ตำรวจหนุ่มยิ้ม

“แล้วเป็นกรณีมาแล้วขับหรือเปล่า?”

“ไม่น่าจะใช้ครับ ไม่มีกลิ่นเหล้าเลย แต่ต้องตรวจสอบอีกที เพราะเหล้าบางชนิดไม่มีกลิ่น”

“เหล้าอะไระไม่มีกลิ่น?”

“เหล้าปี”

“เหล้าพรรค์นี้ไม่เคยได้ยินมาก่อน”

“เล่าปี เพื่อนกวนอูกับเตียวหุยใจครับ”

“ไอ้ควายธนู มึงเบ๊เป็นตำรวจแล้วหรือไง? อยากเล่นตลกหรือ?”

“จริงนะครับ เหล้าบางชนิดอย่างว็อดก้าดื่มแล้วไม่มีกลิ่นเหล้าเลยนะครับ”

“เป็นตำรวจมีเงินกินเหล้านอกด้วยรึ?”

“ผมไม่เคยกินว็อดก้าหรอกครับ ได้ยินมาจากสมศักดิ์”

“ไอ้หนังกินว็อดก้าด้วยรึ?”

“เปล่าเหมือนกันครับ เขาอ่านมาจากหนังสือ”

“ฮ่วย!”

สามิต 14 ตบไหล่เสียวนักสืบ

“เรากลับกันเถอะ มึงยังมึนงานไม่ใช่หรือ?”

รถออกจากจุดเกิดเหตุ สิบห้านาทีถัดมา นักร้อง-นักสืบก็ปรากฏตัวในห้องแต่งตัวของคาเฟ่ สิบนาทีกถัดมาเขาก็ก้าวขึ้นบนเวที เสียงเพลงลอยละล่อง เขามองในอีกโลกหนึ่ง เขาร้องเพลง “หากใจเธอเป็นรถยนต์ หัวใจฉันก็พังยับ เธอมาแล้วขับ ทบใจฉันแหลกสลาย...”

เสียงโทรทัศน์ครี๊ดร้องต่อเนื่อง นักสืบจ้วงเหย้าว่าหูโทรศัพท์ข้างเตียงด้วยสัญชาตญาณ เสียง ร.ต.ต. ธนูดังมาตามสาย “อรุณสวัสดิ์ครับ พี่พุ่มรักสุดหล่อ”

“กูว่าจะด่ามึงแล้วนะที่เลือกมาปูลูก แต่พอแอร์โรว์บอกความจริงเรื่อง

ความหล่อก็เลยให้อภัยมณีศรีสุนทรสินสมุทรสุดสาคร...”

“เมื่อคืนพี่ฝันว่าดูลิเกหรือครับ?”

“เปล่า ฝันว่าไล่ปล้ำสาว ๆ แล้วเลือกมีไก่ตัวหนึ่งมาชนจนตื่น ซาติก่อน
น้องแอร์โร่เป็นไก่หรือจะ จึงตื่นเช้าอย่างนี้?”

“ไม่เช้าแล้วนะครับ นี่เก้าโมงครึ่งแล้ว”

“สำหรับกูถือว่าเออร์ลี่มาก เอ้า! มีอะไรก็ตามมา”

“พี่สามิตให้ตามตัวพี่ไปโรงพักครับ”

“จะให้ไปสวดศพมันหรือ?”

“สวดศพมักเป็นเวลาค่า ๆ ครับ ถ้าเข้าอย่างนี้เป็นเรื่องงานราชการอย่าง
เดียวครับ”

“เอาอีกแล้ว ยุบ สน. มึงเลยดีมัย? ทำอะไรเองไม่เป็นเลย”

“เราต้องฟังพี่ เพราะพี่เป็นคนเก่งนี่ครับ”

“เออ! พุดลัทธิธรรมอีกแล้ว”

“พี่สามิตบอกว่าถ้าพี่ไป จะเลี้ยงข้าวเที่ยง”

“มันนึกว่ากูเห็นแกกินรี ไม่รู้ว่าคนฐานะดีอย่างกูกินดีอยู่ดีแคไหน”
ตำราจถอนใจ

“เอ้า! ธนู ไม่ต้องถอนใจ ไปก็ไป คดีอะไรละคราวนี้?”

“คดีรชชนเมื่อคืนครับ”

“อูะ! เป็นคดีอุบัติเหตุธรรมดา แค่ตรวจประวัติรถคันสีข้าว ก็รู้แล้ว
ว่าใครเป็นเจ้าของ น้องแอร์โร่ก็ตามไปสิ งานมันง่ายไปวะ เสียศักดิ์ศรีนักสืบ
ใหญ่”

“ตรวจสอบรถสีข้าวแล้วครับ เรามีบันทึกกล้องวงจรปิดที่อีกด้านหนึ่งของถนน
ดูจากเงาคนขับพบว่าคนขับรถสีข้าวเป็นผู้หญิง ถัดจากนั้นยี่สิบ
วินาทีรถสีขาวก็ชนกับรถสีดำจนแหลกยับ”

“ด้วยความเร็วขนาดนั้น ในเวลายี่สิบวินาที ผู้หญิงต้องยังคงอยู่ใน
รถ ชนแบบนั้นผู้หญิงไม่มีทางรอดแน่นอน แต่ปรากฏว่าหลังชน ไม่มีศพของ
ผู้หญิง”

“แล้วศพหายไปไหน?”